

Adel Setta

TMI (too much information)

Een moment van rust en helderheid vinden, lijkt soms onbereikbaar in de constante stroom van informatie. Adel Setta verkent die spanning met behulp van fotografie. Hij capteert vluchtige momenten waarin stilte het lawaai overstemt. In een speelse mix van analoge en digitale technieken, vormt hij alledaagse taferelen om tot surreële, immersieve beelden. Hij onthult subtiele details, gefragmenteerde weerspiegelingen en gelaagde texturen om bezoekers uit te dagen op een diepere, creatievere manier te kijken. Levendige, op zichzelf staande momenten van kalmte steken af ten opzichte van de omringende chaos. Gedreven door nieuwsgierigheid nodigt Setta kijkers uit om pauze te nemen, te overdenken en rust te vinden te midden van het overweldigende visuele landschap van nu.

Amid the constant flood of information, finding moments of quiet clarity can feel elusive. Through photography Adel Setta explores this tension, capturing fleeting instances where stillness breaks through the noise. Playfully blending analogue and digital techniques, he transforms everyday scenes into surreal, immersive images. By revealing subtle details, fragmented reflections and layered textures, his work invites a deeper, more imaginative way of seeing. These vivid, standalone moments of calm stand out against their surrounding chaos. Guided by his own curiosity, Setta invites viewers to pause, reflect and find clarity within today's overwhelming visual landscape.

Alice Dooreman

Aphrodite After All

Het werk van Alice Dooreman is een zoektocht naar connectie en liefde. Het is een verkenning van jeugd, vriendschap, intimiteit en de rommelige schoonheid van het leven. Haar fascinatie voor het mens-zijn bracht haar ertoe om momenten van verwondering in eenvoudige ontmoetingen vast te leggen.

Het centrale werk in deze installatie is *Aphrodite After All*, één van haar meest recente creaties. Wat begon als een onderzoek naar de mythische godin, groeide uit tot een bredere reflectie op de liefde. Ze beschreef het project als volgt: "Dit werk is zoals de liefde: wanordelijk en zonder logica, niet altijd waarheidsgetrouw."

De vitrines tonen onderzoeksmateriaal en beelden uit verschillende projecten en geven een inkijk in haar jonge praktijk. Ze onthullen haar werkproces: het verzamelen en vastleggen van de nabije omgeving die haar inspireerde. Met fijngevoeligheid weefde ze die verschillende werelden samen. Zo blijft het werk van Dooreman een blijvende herinnering aan de schoonheid van menselijke verbinding.

Alice Dooreman's work is a search for connection and love. It explores themes like youth, friendship, intimacy, and the messy beauty of life. Her curious fascination with the human experience inspired her to capture moments of wonder in simple encounters.

At the heart of this installation is *Aphrodite After All*, one of her more recent works.

What began as a study on the mythical goddess evolved into a broader reflection on love. She described the project as follows: 'This work is like love itself: chaotic, illogical, and not always truthful.'

The display cases contain research materials and images from various projects, offering an overview of her emerging practice. They reveal her creative process: collecting and capturing the immediate surroundings that inspired her. With great sensitivity, she wove these different worlds together. In this way, the work of Dooreman becomes a lasting tribute to the beauty of human connection.

Anna Safiatou Touré *Gamanké Museum*

Gamanké Museum vindt plaats op een locatie die niet bestaat. Een museum zonder muren, enkel gevormd door herinneringen, fictie en afwezigheid. Het ontplooit zich rond een fictieve collectie van 'echte' toeristenmaskers: massaal geproduceerde replica's van Afrikaanse maskers die aan westerse toeristen worden verkocht als souvenirs. Ze weerspiegelen een koloniaal nalatenschap dat heiligdommen reduceerde tot hapklare consumentengoederen – ontdaan van alle culturele en spirituele betekenis. Cultuur wordt gereduceerd tot decoratie. Touré maakt negatieve gipsafdrukken van de achterzijde van de maskers. Wat tevoorschijn komt, is geen gezicht, maar de symbolische leegte die het achterlaat. Ze fotografeerde twaalf stukken, gepresenteerd in een typische westerse museumstijl, om zo de paradox te tonen van de objecten die herhaaldelijk ontdaan zijn van hun oorspronkelijke betekenis. Het project komt samen in een immersief videospel waarin de maskers een nieuw leven krijgen: dat van spelpersonages. Bezoekers gebruiken Dgéba, een fictieve taal geïnspireerd door West-Afrikaanse talen, om door de ruimte te navigeren. Door middel van fotografie, beeldhouwkunst en virtuele media, vult Touré het museum in als ruimte waar nieuwe narratieven worden uitgevonden. Afwezigheid toont aanwezigheid en fictie wordt een middel om tot de waarheid te komen.

Gamanké Museum unfolds in a space that doesn't exist—a museum without walls, shaped by memory, fiction, and absence. At its center is a fictional collection inspired by 'real' tourist masks: mass-produced replicas of Sub-Saharan African masks, sold to Western audiences as souvenirs. Stripped of cultural and spiritual meaning, they reflect a colonial legacy that turned sacred forms into marketable goods, flattening culture into decoration. Touré creates plaster negatives from the backs of the masks, revealing not a face, but its symbolic absence. Her photographs present the twelve pieces following Western museum aesthetics, highlighting the paradox of objects repeatedly stripped of their original meaning.

Anchoring the project is an immersive video game, where the masks take on new life as characters. Visitors navigate the space using Dgéba, a fictional language inspired by West-African languages. Through photography, sculpture, and virtual media, Touré reimagines the museum as a space for inventing new narratives, where absence informs presence, and where fiction becomes a tool for truth.

Bo Floors *Presence of Liquid passage, Passage of Solid presence*

Water dat door rotsen sijpelt, de langzame erosie van steen, de duisternis van grotten. In Bo Floors' werk staan natuurlijke processen symbool voor menselijke ervaringen. Ze toont ons beelden waarin tijd voelbaar en transformatie zichtbaar wordt.

Geïnspireerd door natuurlijke cycli en de symbiotische relatie tussen mens en natuur, verkent Floors ritmes, bewegingen en tijdspceptie. Haar camera registreert zowel

geologische formaties als menselijke gebaren, voortdurend op zoek naar parallellen tussen natuurlijke en menselijke transformaties.

Al jaren klasseert Floors haar foto's, geschreven teksten en field recordings in een persoonlijk archief. Van daaruit maakt ze nieuwe werken waarin beeld en tekst elkaar aanvullen. Wat het fotografische beeld lijkt te onthullen, wordt evenzeer een daad van verhulling. Haar geschreven woorden vullen aan wat beelden niet kunnen zeggen - zij noemt dit Het Ontbrekende Beeld. Zo stelt ze vragen over de kracht én beperking van het fotografische beeld en onderzoekt ze haar eigen rol als maker.

Water that seeps through rocks, the slow erosion of stone, the darkness of caves – in Bo Floors' work, natural processes symbolise human experiences. Her images make time tangible and transformation visible.

Inspired by natural cycles and the symbiotic relationship between humankind and nature, she explores rhythms, movements and the perception of time. Her camera captures both geological formations and human gestures as she goes in search of parallels between human transformations and those found in nature.

For years, Floors has been amassing a personal archive of her photos, self-written texts and field recordings. Drawing on this archive, she makes new works in which image and text complement each other. An act that seems to peel back the outer layers of the photographic image is just as much an act of concealment. Her words walk this margin of the medium of photography, which she herself calls 'The Missing Image'. In this way, she poses questions about power as a limitation of the photographic image, while exploring her own role as a maker.

Camille Poitevin

States of an Eating Self

Picture Element, 10:00 min

In een wereld die ons voortdurend aanzet tot snelheid en controle, nodigt Camille Poitevin ons uit om stil te staan bij een van de meest fundamentele handelingen: eten. Door haar lens wordt dit dagelijkse ritueel getransformeerd tot een moment van introspectie en intimiteit.

Poitevin keert het traditionele proces van beeldvorming om. In plaats van te regisseren, laat ze de camera alles vastleggen – micro-expressies en de kleinste bewegingen tijdens het eten. In de reeks *States of an Eating Self* worden vrouwen uitgenodigd om samen te eten. Een collectief, maar tegelijkertijd diep persoonlijke gebeuren.

In *Picture Element* staat de camera bijna op de lippen. Elke beet wordt zó dichtbij geregistreerd dat het beeld nauwelijks herkenbaar is. Een kader gemaakt van lenzen uit wegwerpcamera's wordt voor het beeldscherm geplaatst en versterkt die vervreemding. Het resultaat van die twee installaties onthult de extase van het eten, bevrijd van sociale verwachtingen. Door zich te richten op zuiver genieten, creëert Poitevin een ruimte waarin het innerlijke zelf zich manifesteert. Zo wordt eten niet alleen voeding voor het lichaam, maar ook een stille vorm van verzet tegen onze gehaaste samenleving en gecontroleerde eetcultuur.

In a world that constantly promotes the imperatives of speed and control, Camille Poitevin

invites us to reflect on one of our most fundamental actions: eating. Through her lens, this daily ritual is transformed into a moment of introspection and intimacy.

Poitevin turns the traditional process of image-making on its head. As people dine, instead of directing, she allows the camera to capture everything – including micro-expressions and the smallest of movements. In her series *States of an Eating Self*, women are invited to dine together in a collective yet deeply personal experience.

In *Picture Element*, the camera is almost touching the diners' lips. Each bite is seen from so close that the image is barely recognizable. A frame made of disposable camera lenses amplifies the sense of alienation.

The result of these two installations reveals the ecstasy of eating, freed from social expectations. By focusing on pure enjoyment, Poitevin creates space for the inner self to manifest. Eating becomes not just a means of nourishing the body, but a form of quiet resistance against our fast-paced society and prescriptive food culture.

Jaka Teršek

window seat

Jaka Teršek neemt je mee in zijn passagiersstoel om zijn wereld te verkennen – een uitnodiging om de absurditeit van een cultuur te omarmen. Door zijn lens verkennen bezoekers de gelaagde identiteit van de Balkan, het Slovenië waar Teršek opgroeide en zijn reizen rond de wereld. Zijn werk bestaat uit onbevungen momenten die de complexiteit van de menselijke aard blootleggen, gevormd door omgevingsfactoren zoals normen en waarden. Vindingrijkheid en creativiteit steken de kop op als praktische oplossing bij uitdagingen. Die uiten zich als beeldtaal, even excentriek als aangrijpend: een gigantische spin op een muur, een telefoon in leeuwenvorm, een tuin vol tuinkabouters. Die merkwaardige taferelen zijn geen afwijkingen, maar net uitingen van een maatschappij die tegenslagen met verbeelding tegemoet treedt. Met een sprankeltje magisch realisme legt Teršek gedeelde ervaringen vast die een diep gevoel van lokale verbondenheid oproepen in de stroom van globalisering.

window seat offers a passenger's view into the world of Jaka Teršek - an invitation to embrace the absurdity of one's culture. Be it through a photographic exploration of the Balkans' layered identity, his native Slovenia or travels around the world. His work captures candid moments that reveal the complexity of human nature, shaped by environmental factors such as norms and values. Resourcefulness and creativity emerged as practical responses to challenge, giving rise to visual vocabulary, both eccentric and striking: a giant spider on a wall, a lion-shaped telephone, a garden populated by gnome figures. These peculiar scenes are not anomalies but expressions of a society negotiating adversity with imagination. Infused with a touch of magic realism, Teršek documents shared experiences that evoke a deep-rooted sense of local belonging amid the currents of globalization.

Mohamed Almamoun

A Letter Home

In *A Letter Home* combineert Mohamed Almamoun familiearchieven met nieuwe beelden van zijn reizen naar Marokko. Hij luistert, observeert en laat zich leiden door wat hij onderweg tegenkomt. Hij zoekt daarbij persoonlijke verbinding en onderzoekt hoe individuele ervaringen zich verweven met collectieve verhalen.

Door oude foto's uit zijn familiearchief en hedendaagse opnames van dezelfde plekken naast elkaar te leggen, creëert hij een visuele dialoog tussen generaties. Zijn beelden brengen familie verhalen naar boven en doorbreken stiltes rond migratie. Verschillende generaties delen hun ervaringen rond het vertrek, de aankomst en het vinden van een thuis tussen twee landen.

Zijn werk benadrukt hoe familie verhalen fungeren als een kompas voor identiteit. Door fotografie brengt Almamoun verleden en heden samen, waarbij elke foto een schakel vormt in de overdracht van familiegeschiedenis.

In *A Letter Home*, Mohamed Almamoun combines material from his family archives with new footage from his travels to Morocco. He listens and observes, guided by what he encounters along the way. He seeks personal connection and explores how individual experiences end up getting interwoven with collective stories.

By juxtaposing old photographs from his family archive with contemporary shots of the same places, he creates a visual dialogue between generations. His images bring family stories to the surface and break silences surrounding migration, such that different generations are able to share their experiences of departure, arrival and finding a home between two countries.

The work emphasises how family stories can function as a compass for navigating identity. Through photography, Almamoun brings together past and present in a way that every photo becomes a link in the chain of family history.

Natalia Majchrzak

Keczupowo

13:52 min

De trzepak – een veelvoorkomende metalen structuur die in Polen gebruikt wordt om tapijten uit te kloppen – vormt de basis van deze installatie. Hierop projecteert Natalia Majchrzak haar film *Keczupowo* (Ketchuptown). Op die manier wordt het alledaagse voorwerp een venster naar het verleden, van waaruit ze de complexe relatie met haar geboortestad Włocławek (Polen) verkent. Een plek die ze tijdens haar jeugd regelmatig bezocht. Haar ervaring kenmerkt zich door een gespleten gevoel van nostalgie en vervreemding. Een gevoel dat in deze video-installatie centraal staat.

In haar kindertijd fungeerde de trzepak als speelelement, als een fantasieschermbord voor de toekomst werden uitgebeeld. Nu keert die functie terug: door haar film, waarin fictie en realiteit met elkaar verweven zijn, in hetzelfde frame te tonen. Zo brengt Majchrzak verleden, heden en toekomst met elkaar in dialoog. De bewuste theatraliteit doorbreekt de magie en benadrukt het wankel karakter van herinneringen. Het is een reflectie van de complexiteit van een identiteit gevormd tussen twee culturen.

The trzepak – a carpet-beating rack commonly used in Poland – provides the basis for this installation. In this work, Natalia Majchrzak projects her film *Keczupowo* (Ketchuptown), into the structure of the rack. In doing so, an everyday object becomes a window into the past, allowing her to explore her complex relationship with her hometown of Włocławek in Poland. A place she used to visit on a regular basis throughout her childhood. This experience was characterised by an ambivalent feeling of nostalgia and alienation – a feeling that lies at the heart of this video installation.

In her childhood, the trzepak served as a plaything, a screen on which to project fantastical dreams of the future. Here it serves that same purpose once again: in the same frame she presents her film, in which fiction and reality are interwoven. In this way, Majchrzak creates a dialogue between past, present and future. The deliberate theatricality of this approach tears through the veil of magic, highlighting the unstable nature of memory – a reflection on the complexity of an identity formed between two cultures.

Tim Theo Deceuninck

Becoming Terrestrial

Notes towards the Land Camera Project

In een tijd van massale beeldproductie met grote ecologische impact, zoekt Tim Theo Deceuninck naar alternatieve wegen.

In zijn praktijk transformeert hij het landschap tot een fotografisch medium. Door terug te keren naar de camera obscura laat hij de natuur haar eigen beeld vastleggen. Organische materialen en plantaardige extracten vervangen daarbij de traditionele chemicaliën. De techniek vereist volledige overgave aan natuurlijke ritmes. Zo duren belichtingen enkele uren tot dagen. Allerlei onvoorspelbare factoren kunnen het beeld beïnvloeden. Denk aan insecten die over het negatief lopen, overstromende camera's, lichtlekken ... Die manier van fotograferen resulteert in een meerduidige blik op het landschap. Een blik die zich niet beperkt tot het menselijke standpunt, maar ook sporen van het meer-dan-menselijke toelaat.

Becoming Terrestrial stelt kritische vragen bij onze beeldcultuur en biedt een alternatief voor conventionele fotografie. Door organische processen centraal te stellen, creëert Deceuninck een praktijk van zorg waarin mens en natuur als partners samenwerken.

In times of mass image production, with major ecological repercussions, Tim Theo Deceuninck searches for alternative paths.

Through his practice, Deceuninck transforms the landscape into a photographic medium. Returning to the camera obscura, he allows nature to capture its own image, with organic materials and plant extracts replacing the traditional chemicals. This technique requires complete surrender to natural rhythms, with exposure times ranging from hours to days and all sorts of unpredictable factors that may influence the image: insects crawling over the negative, the camera getting flooded, light leaks ...

Becoming Terrestrial takes a critical stance with respect to our visual culture and offers an alternative to conventional photography. By centering organic processes, Deceuninck creates a practice of care in which humankind and nature work together as partners.

Veronika Breuer

Shine

Het werk van Veronika Breuer is het meditatieve antwoord op de nood aan mindfulness in een steeds meer gefragmenteerde wereld. Vanuit haar achtergrond in schone kunsten en affiniteit voor organisch materiaal, is haar werk een katalysator voor transformatie. Ze brengt beeld, tekst en materialen zoals klei en geweven stof samen in een fotografische installatie waarin de foto ontastbaar en diepgeworteld lijkt. Zo daagt de kunstenaar de bezoeker uit om de grens tussen aanwezigheid en afwezigheid te heroverwegen: blijvend en vergankelijk. Interdisciplinaire methodes smelten samen tot iets tastbaars – immersieve

omgevingen die de contouren van het geheugen in kaart brengen. Door subtiele gebaren en stille interventies vraagt Breuers beeldtaal om stil te staan bij zorgzame en intieme rituelen.

Veronika Breuer's practice emerges as a meditative response to the urgency for mindfulness in an increasingly fragmented world. Informed by her fine arts background and a deep affinity for organic matter, her work becomes a catalyst for transformation. She brings together image, text and materials such as clay and woven fabric to create a photographic installation in which the photograph appears as intangible and visceral. In doing so, the artist challenges the viewer to reconsider the boundary between presence and absence; enduring and ephemeral. Interdisciplinary methods blend into a tactile amalgamation - immersive environments that map the contours of memory. Through subtle gestures and quiet interventions, Breuer's visual language triggers reflection on rituals of care and intimacy.